

Di Šulman

DRUGI ŽIVOT

TREĆA KNJIGA SERIJALA *PARALON*

Prevela
Ksenija Vlatković

Laguna

Naslov originala

Dee Shulman

AFTERLIFE

Copyright © Dee Shulman, 2014.

All rights reserved.

First published in Great Britain in the English language
by Penguin Books Ltd.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

SERIJAL *PARALON*

Groznica

Delirijum

Drugi život

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Maksa

Šta se dogodilo u trilogiji *Paralon*:

PRVA KNJIGA *GROZNICA*

London, leta gospodnjeg 2012: Šesnaestogodišnju buntovnicu i otpadnicu **Evu Korecki**, koja je izbačena iz dve škole, neočekivano primaju u *Svetu Magdalenu*, obrazovnu ustanovu za posebno nadarenu decu. Tamo konačno stiče prijatelje, učlanjuje se u bend (*Astronaute*) i dobija priliku da se igra novim školskim elektronskim mikroskopom. Kad joj profesor virusologije Ambroz bude pokazao mikroskopske pločice s neobičnim uzorcima, ona neće odoleti i uzeće sama da ih proučava, zbog čega će se slučajno zaraziti smrtonosnim virusom. Suprotno svim medicinskim prognozama, ipak je preživela, ali organizam joj je izuzetno oslabljen i muče je upečatljivi košmari.

Londinijum, leta gospodnjeg 152: Osamnaestogodišnji gladijator **Setos Leont** doživljava teške povrede u areni, posle čega ga odnose u kuću njegovih pokrovitelja na lečenje. Tamo se zaljubljuje u njihovu usvojenicu Liviju. Ali Livija je zaručena za Kasija, surovog londinijumskog prokuratora.

Set i Livija kuju planove da pobjegnu, ali ih Kasije i njegovi stražari zaustavljaju. Pre nego što se obračunaju sa Setom, primoravaju ga da gleda kako Kasije kolje Liviju.

Paralon: Set se nekakvim čudom budi zdrav u treperavom svetu u kome ima moć da sam oblikuje okruženje u kome će živeti. Ali usamljen je – bez Livije Paralon je običan zatvor. Slučajno otkriva vrtlog, vremenski prolaz koji Zakari, tajanstveni čuvar vrtloga, želi da sačuva od drugih po cenu života, i nakon što preživi putovanje, nevoljno postaje Zakarijev štićenik. U međuvremenu, u Paralon stiže i Setov drugar Matija, takođe nekadašnji rob, a kad broj stanovnika nastavi da raste, Set otkriva da ih sve povezuje to što su se razboleli od stravične groznice. Zakari konačno pristaje da pomogne Setu da istraži groznicu i šalje ga kroz vrtlog u zavidljujuće opremljenu školu *Svetu Magdalenu*.

London, leta gospodnjeg 2013: Set ulazi u kabinet za biologiju u *Svetoj Magdaleni* i naleće pravo na Liviju. Izuzev što se ona sad zove Eva. I ne prepoznaje ga.

Kad je prvi put videla Seta, u Evi se bude zakopane uspomene, u čiju verodostojnost će posumnjati, prevashodno jer veruje da joj Setovo prisustvo pogoršava košmare, a da joj njegov dodir bezmalo ugrožava život. Ma koliko se trudila da ga izbegava, on je sve vreme privlači kao magnet, tako da će naposljetku prestati da se odupire. Set će na kraju uspeti da je uveri kako su Livijina sećanja zapravo njena i podsetiće je na njihovu strast i Kasijevu svirepu osvetu.

Ponovno rasplamsavanje njihove ljubavi pokvariće Setovo uverenje da bi kao nosilac smrtonosnog virusa jednim poljupcem mogao ubiti Evu. Kako ju je izgubio u prošlom životu, Set rešava, na Evino zaprepašćenje, da je poštedi tako velike opasnosti.

Sukob do koga dolazi pretili da ih oboje slomi, ali Eva najzad više ne može da se obuzdava i pruža ruke da poljubi Seta, spremna da ode kuda god da je njihova ljubav odvede...

DRUGA KNJIGA *DELIRIJUM*

London, leta gospodnjeg 2013: Eva uspeva da preživi poljubac, ali zdravlje joj se ubrzano pogoršava. Ona i Set započinju očajničko istraživanje virusa, oboje svesni da joj nije ostalo još mnogo vremena. Uprkos tome što je vešta hackerka, Evi ne polazi za rukom da otkrije izvor virusa. Sigurna je da tajanstveni profesor Ambroz ima rešenje, ali ne uspeva da ga pronađe. Set u međuvremenu eksperimentiše sa sakupljenim uzorcima krvi i otkriva da je njegova krv stopostotno smrtonosna za svakog tinejdžera u *Svetoj Magdaleni*. Nastavnici su, po svemu sudeći, manje osetljivi na virus, što je dokaz da su godine važan faktor u oboljevanju. Dženifer Linden je novinarka u redakciji vesti i istražuje seriju misterioznih nestanaka, zbog čega se kolebljivo udružuje sa policijskim inspektorom Nikom Malardom, detektivom zaduženim za istragu. Kada muzičkog producenta grupe *Astronauti* osumnjiče za ubistvo jedne od nestalih devojaka i uhapse, Eva se i lično sreće sa Nikom i Džen. Iako je Set sprečava da sve prizna, on se oseća potpuno iznevereno. Dolazi do svađe i ona u očaju gleda kako Set odlazi po oluji. Pošto se ne vraća, Eva zaključuje da je zauvek otišao.

Paralon: Rimljani, pod vođstvom svirepog magistra (poznatog i kao Kasije), preuzimaju vlast u Paralonu i pretvaraju ga u tiransku rimsku državu, a onda se u velikoj areni razmeću beskonačnim gladijatorskim igrama. Rešen da ovog puta izbegne ropstvo, Matija pokazuje Rimljanima vrtlog, koji oni pohlepno zaposedaju, dovlačeći armiju okrutnih vojnika.

London, leta gospodnjeg 2043: Zabrinut za stabilnost vrtloga, koju narušava sve veći promet, Zakari šalje Seta u budućnost da pronade astrofizičara Luisa Engelmana, stručnjaka za rupe u vremenu i tamnu materiju. Za vreme svog boravka, Set, koji sve više sumnja u Zakarija i njegove motive, krišom ulazi u njegovu laboratoriju i otkriva kompjuterski dokument o Paralonu – digitalnu simulaciju prostora, neverovatno sličnu fizičkom svetu Paralona. Ali Seta otkrivaju usred istraživanja, i u borbi da pobjegne, on slučajno prenosi virus Engelmanovoj koleginici Loren Bakster. Kada se nađe u Paralonu, Loren se prihvata nezavidnog zadatka da popravi izuzetno nestabilan vrtlog.

London, leta gospodnjeg 2013: Kasije šalje Matiju da pronade Seta i da ga vrati u Paralon. Pretpostavljajući da je Set sa Evom u 2013, on slučajno dovodi Kasija kod nje. Set stiže prekasno da spreči Kasijev smrtonosni udarac, i očajnički pokušava da zarazi Evu svojom krvlju. Dok njeno telo lagano nestaje, Set shvata da će ona stići u neprijateljski svet Paralona bez ikakve zaštite. Zato žuri da stigne do nje pre Kasija...

Najvažniji likovi u prvoj i drugoj knjizi:

London 2012/13.

Eva Korecki, otpadnica, genijalna hakerka, pevačica i gitaristkinja u *Astronautima*.

Setos Leont, rob gladijator u Londinijumu iz prvog veka nove ere, putuje u London iz 2013. kroz vremenski prolaz.

Astrid Retfar, basistkinja i vođa benda *Astronauti*.

Rob Vilmer, zaljubljen je u Evu, svira klavijature u *Astronautima*.

Sejdi Bekant, bubnjarka u *Astronautima*.

Rouz Marli, školska negovateljica.

Doktor Krispin (zvani Krisp), direktor škole.

Profesor Ambroz, gostujući stručnjak za patogene viruse.

Dženifer Linden, televizijska novinarka u redakciji vesti *Kanala 7*.

Nik Malard, detektiv-inspektor iz Londona (u ljubavnoj vezi sa Džen Linden).

Brodi Kovington, operativac u MI5, bivši kolega i prijatelj Nika Malarda.

Teo Mendes, producent iz nezavisne muzičke kuće.

Londinijum, leta gospodnjeg 152.

Domit i Flavija Natal, Livijini usvojitelji.

Sabina, Kasijeva kućna robinja (pomagala je Setu i Liviji u pokušaju bekstva).

Vibija, kućna robinja Natalovih (pomagala je Setu i Liviji u pokušaju bekstva).

Londinijum, leta gospodnjeg 2043.

Profesor Luis Engelman, astrofizičar, bivši Zakarijev mentor.

Loren Bakster, astrofizičarka, Engelmanova koleginica.

Anton Trepov, doktor i Zakarijev prijatelj.

Rana Šah, Zakarijeva stažistkinja.

Paralon

Kasije Malhus, magistar, bivši londinijumski prokurator i muž nestale Livije.

Oto, Kasijev specijalni stražar.

Rufus, Kasijev specijalni stražar.

Pontije, Kasijev specijalni stražar.

Matija, Setov bivši najbolji prijatelj, nekadašnji rob.

Džordžija, jedna od Matijinih devojaka.

Kler, Džordžijina drugarica, inače zaljubljena u Seta.

Elena Galanis, konobarica koju je Matija slučajno zarazio virusom u Londonu 2013. i doveo je u Paralon.

Vinston Grej, motociklista kog je Matija slučajno zarazio virusom u Londonu 2013. i doveo ga u Paralon.

Zakari je tajanstvena ličnost koja živi u blizini reke i vrtloga.

Prolog

Zakarijeva laboratorija, London,
15. novembar, leta gospodnjeg 2044.

„Nemoguće!“ Zakari je užasnuto zurio u kavez. Kako mu se ovo moglo desiti? Bio je uveren da je konačno sve leglo na svoje mesto. Iskreno, ovog puta je bio toliko siguran u sebe da je čak pripremio govor koji će pročitati na dodeli Nobelove nagrade.

I šta se dovraga dešava s tim pacovom? Očigledno je bolestan. Bacio je pogled na ostale. Oni su svi dobro. Zapravo – i bolje od dobrog. Njihove memorijske funkcije su sad izvanredne. Uspevaju da reše najsloženije lavirinte sa sto-postotnim uspehom. I to za kratko vreme. Kada su rešavali lavirint u obliku višestrukih slova T, svaki pacov je završio zadatak za manje od devet sekundi. Oni više nisu morali da uče i pamte. Znanje im je bilo urođeno.

Stvorio je superpacove, a to znači da svakog časa može preći na drugi korak: stvaranje superčoveka. Kada proradi njegov program za prenos memorijskih podataka, svet će se

zauvek promeniti. Osim što će poslužiti kao izvanredan lek za demenciju, šlog i povrede mozga, implantirana memorija će, što je još važnije, učiniti izlišnim doslovce svaki vid obrazovanja.

Instant znanje.

Škole, univerziteti ili praksa postaće nepotrebni. I mada za Zakarija nema veće nagrade od svetske slave, bio je siguran da će mu dvadeset tri patenta doneti milijarde.

S nelagodom je osmotrio bolesnog pacova. Sad je ležao na podu kaveza i drhtao.

Ovo nije prvi put da se sreće s virusnom transmutacijom. Prokleti tahjonski virus umalo ga je dokrajčio. Sićušna anomalija u programskom kodu koji je ubacivao direktno u hipokampus pacova usmrtila je 112 životinja. Ali tahjon je eliminisao. Ponovo je napisao kodove za sve lavirinte i odustao od implantata za hipokampus. Direktna receptorska transmisija je funkcionisala kao san snova. Sve do poslednjeg prenosa. Šta li je sad prouzrokovalo ovu reakciju? Uključio je još samo jedan tok podataka: preliminarni program za ljudsku memoriju. Ali tu ne bi trebalo da postoji bilo kakav glič. Koristio je isti direktan receptorski sistem kao i dosad.

Mora da je reč o nekakvoj anomaliji. Pacov sigurno boluje od neke potpuno desete bolesti.

Ali Zakari je u dubini duše znao da je to malo verovatno. Virnuo je u kavez. Ne. Ovo uopšte ne izgleda kao tahjonski virus. Mnogo je zaraznije. Pacov je ispoljio znake bolesti nekoliko trenutaka posle transmisije.

Svestan je da ne može preći na ispitivanje drugih pacova, a kamoli ispitanika koje je prikupio, dok ne ustanovi šta je s tom vražjom životinjom. Moraće da joj uzme uzorak krvi kako bi isključio transmisiju podataka kao uzrok bolesti. Navukao je stoga par rukavica od lateksa, pripremio špric i

izvadio pacova iz staklenog kaveza da ga pregleda. Zabezegnula ga je brzina kojom se pogoršavalo zdravlje životinje. Sad je već krvario i iz usta i iz nosa. Uzdahnuo je i bocnuo ga iglom. Pacov se divljački trgnuo, izvio leđa i žestoko ugrizao Zakarija za ruku.

„Bože dragi!“, prosikta Zak, namršteno gledajući dve tačkice krvi koje su bubrile kroz lateks. „Glupe beskorisne rukavice“, opsova.

Stegnuo je rukom usta pacovu da spreči nov napad i napunio špric krvlju, posle čega je vratio drhturavu životinju u kavez. Pacov se tresao još nekoliko sekundi, a onda se umirio. Kao da je mrtav. Zakari mu opipa bilo. Ništa.

Skinuo je rukavice, bacio ih u spalionicu otpada, očistio ruke antiseptičkom maramicom i poneo uzorak krvi do mikroskopa. Pipetom je istisnuo jednu kap na staklenu pločicu, namestio je na postolje, podesio snimanje, pritisnuo dugme za uvećanje i pogledao u monitor.

„Šta je ovo, zaboga?“, prošaputa, smesta prepoznavši šiljate strukture nalik končićima. Ali bilo ih je previše. Sve je vrvelo od njih: milele su preko ekrana, napadale Te-ćelije, umnožavale se neshvatljivom brzinom. Tahjonski virus nikad ovako nije bujao. Mora da se nešto dogodilo sa aparatom. Taman je hteo da ga ponovo podesi kad je shvatio da se ekran potpuno zabeleo.

„Znao sam. Prokleti kvar!“, uzdahnu Zakari, i to s popriličnim olakšanjem.

Ponovo je uključio ipikuskop, izvadio novu pločicu i potražio špric, kako bi kanuo još krvi. Ali špric je bio prazan. Da li je moguće da je izvadio dva šprica? Namrštio se. Gde je, dovraga, ostavio onaj sa krvlju pacova? U potrazi za špricem, počeo je da pretura po laboratoriji. Nigde ni traga od njega. Psujući, podigao je prazan špric da uzme još jedan uzorak i

prenerazio se kad mu je ispao kroz drhtave prste. Nekoliko časaka je buljio u pod, pitajući se zašto mu je najednom toliko mutno pred očima.

Snimak, najednom mu sinu. Mogao bi da uspori snimak posle uzimanja prvog uzorka i da ustanovi šta se zbiva.

Zakari je uvećavao sliku dok se nije videla samo jedna Te-ćelija. Potom je usporio snimak sto puta. Pošto ni tada nije lepo mogao da isprati događaj, usporio ga je petsto puta. I tada je sve video: nekoliko šiljatih končića uvuklo se u unutrašnjost Te-ćelije i počelo da se deli i deli, sve dok se ćelija nije nadula do pucanja. Samo što se nije rasprsla na sve strane – naprosto je nestala, a ekran je ostao potpuno prazan.

Zakari frknu. Materija ne može samo da nestane. Pono-vo je pustio snimak. Pa još jednom. Udario je pesnicom o sto i ustao. Noge su mu klecnule. Osetio je mučninu. Žeđ. Mora da pije vode. Na putu do lavaboja bacio je pogled na bolesnog pacova.

Kavez je bio prazan.

Zakari se načas zaljuljao, zevajući u čudu. Kako li je uspeo da pobegne? Bio je mrtav... a vratašca su i dalje zavravljena. Ipak je potražio pogledom oko sebe odbeglog mrtvog pacova. Doteturao se do monitora i skljkao se ispred njega.

Bolje da još jednom pregleda podatke o transmisiji. Ako se tahjonski virus vratio, mora ga pronaći i odstraniti. I to smesta. Malo kasnije priređuje sastanak sa pet konkurentskih tehnoloških kompanija. Obećao im je pouzdane rezultate.

Bože, ala je ovde toplo. Nagnuo se napred i otvorio prozor da pusti malo vazduha, a onda se vratio ispred ekrana i odmah ušao u simulaciju Paralona. To su podaci koje je pokušao da prenese bolesnom pacovu. Počeo je da lista programski kod, da upoređuje nizove podataka tražeći greške. Pregledao je stranicu za stranicom, i taman kad je hteo da

digne ruke, spazio je nešto... istovetna sekvenca je skakala iz reda u red, brišući i prepravljajući originalni kod do vrha ekrana. Sa svakim redom proces se ubrzavao, sekvenca je sve brže letela, uništavajući godine Zakarijevog mukotrpnog programiranja.

Užasno je treptao u ekran. Sad je bio sasvim uveren da gleda tahjonsku hidru: supervirus koji buja na njegove oči i agresivno briše sve njegove podatke – podatke kojima je nameravao da promeni svet. I ništa je neće zaustaviti dok sve ne uništi.

Izbezumljeno je pokušao da isključi kompjuter, svestan da će tako samo zamrznuti virus, ali programirao je da sistem prilikom gašenja zaobilazi napajanje, a za deaktivaciju je potrebno najmanje dvadeset minuta. Bacio je pogled na ekran. On nema dvadeset minuta. Nema ni dvadeset sekundi. Virus je dosad upropastio 426.788 stranica podataka. Ostalo ih je samo šest. Poraženo je zurio u ekran i gledao kako iščezavaju znoj njegovog dotadašnjeg rada i snovi o budućnosti.

A on je taj virus maločas direktno preneo u mozak pacova – ni pacov nije mogao da se odbrani od zaraze kao ni Zakov kompjuter. Prodro je kroz organsku komponentu sintetizovanog moždanog receptora potpuno nezamislivom brzinom.

Blenuo je u ekran. Fajl o Paralonu – kruna njegovog sedmogodišnjeg rada – sveo se na svega tri retka... Protrljao je oči. Ovo je sigurno košmar. Ekran se ljulja. Čitava soba se okreće. Pokušao je da ustane, da podesi termosta, jer mu se činilo da je u pećnici, ali noge kao da nisu bile njegove. Zašto li se pod tako čudno iskosio? Zašto drhti u barici povraćke? Zašto li se soba zamračila? I zašto sve tone u ništavilo?

Prvo poglavlje

IZGUBLJENA

Otvorila sam oči i shvatila da iznad sebe vidim potpuno vedro, baršunastocrno nebo. Trepnula sam, kao i uvek očarana veličanstvenim rasporedom zvezda rasutih po svemiru. Ali prizor me iz nekog razloga nije ispunio očekivanim spokojem. Podilazila me je ledena jeza, samo što nisam mogla da se setim šta joj je povod.

Odlepila sam oči od neba i pogledala oko sebe. Ležim poleduške na tvrdom betonu, nasred mračne, puste ulice. Iznad mene su se uzdizale nepoznate zgrade. I bila sam sasvim sama.

U grudima mi je srce snažno tuklo. Skočila sam na noge... Otkud ja ovde? Moram da se setim. Zvukovi. Čujem zvukove. Bat stopala koja marširaju. Stresla sam se... Prepoznajem taj zvuk... Rimski vojnici... Stražari.

O bože, nisam valjda u Londinijumu. Molim te, bože, samo da nisam u Londinijumu. Mahnito sam se osvrnula oko sebe i sve lađe su mi potonule: čak i po slabašnoj mesečini, nepogrešivo sam prepoznala mermerne stubove, jednolične, uredno raspoređene rimske zgrade, prave popločane

puteve. Potiskujući sve jaču paniku, bacila sam pogled na svoju odeću i namrštila se. Kad god sam sebe zamišljala u Londinijumu, nosila sam dugačke, fine tunike. Ali sad sam u farmerkama, patikama i beloj majici... umrljanoj krvlju.

Čija li je to krv? Da nije moja?

I najednom mi sinu... Kasije. On me je napao. Ponovo.

Kako li je najstrašniji rimski prokurator dospeo u moj svet? Uhvatio me je ispred londonskog rok kluba!

Matija! Penila sam dok sam sklapala deliće sećanja. To je bio Matija. Setov drug izdajica doveo je Kasija pravo kod mene.

A Kasije je hteo da me ubije. Osetila sam njegove ruke na vratu. U očima sam mu videla smrt. A ipak sam još tu. Živa.

Kako li sam pobegla? I kako sam se, zaboga, opet našla u Londinijumu? U očajanju sam se lupila po glavi. Jednostavno se ne sećam.

Dum. Dum. Dum. Vojnici se približavaju. Dolaze li po mene? Je li Kasije s njima?

Dadoh se u trk – nije me bilo briga kuda trčim, samo da sam što dalje od njih.

Jurila sam pored zgrada, šunjala se kroz senovite peristile okružene stubovima, korak mi je sve vreme bio lak i bešuman, i grabila sam napred, nijednom se ne usudivši da zastanem. A noge su mi letele. Trčala sam bez napora, prirodno. Kao nekad. Kako najednom mogu da trčim ovako žestoko, dugo i brzo? Mesecima sam bila toliko iscrpljena da sam jedva mrđala. Da ovo nije san? Jedna od mojih neobičnih vizija? Hoću li se probuditi u bolnici?

A možda se nikad više neću probuditi.

Stadoh kao ukopana... Osećala sam da mi srce tuče, čula svoje ubrzane udahe, napipala poludeli puls. Sve mi je delovalo stvarno. Naslonila sam se na stub i kad sam osetila ledeni kamen na leđima, blaženo sam zatvorila oči. Protegla sam

ruke iznad glave i prešla vrhovima prstiju preko izbrazdane površine. Telo mi je u odličnom stanju. Kao novo. Kao da me nije mrcvario virus, koji mi je razorio svaku ćeliju.

Nisam mogla da suzbijem drhtaj zadovoljstva. Odavno se nisam ovako osećala. Da budem iskrena, poslednji put kad sam bila u ovako dobroj formi nisam toga bila svesna jer sam se previše trošila na kojekakve budalaštine... svađala sam se sa mamom i očuhom ili bežala iz Opšte srednje škole *Daunli*... A sad najednom imam utisak da to nije moj život. Čak mi se i *Sveta Magda* činila neobično dalekom. Što je dobro. Zabranjeno mi je da razmišljam o *Svetoj Magdi* – barem još neko vreme. Moram da zadržim prisebnost.

Osmatrala sam ulicu. Glupo mesto sam odabrala da stanem. Čak i kad izvirim iza stuba, jedva vidim kraj puta. Moram se popeti na visinu ako nameravam da utvrdim gde se nalazim ili kuda se vojnici kreću.

Oprezno sam se išunjala iz skrovišta i krećući se uz zgrade polako stigla do kraja ulice. Ali i susedna je bila podjednako mračna i pusta kao i ona iz koje sam dolazila. Slabašna mesečeva svetlost jedva je dopirala do uspravnih stubova i portika, koji su se nazirali kao bele noćne aveti.

Načas sam neodlučno zastala. Čula sam zvukove, mada je teško bilo odrediti s koje strane stižu. Zadržala sam dah, načuljila uši. Evo ih opet... Očevidno se neko kreće... šuška. Požurila sam napred, ne gledajući ni levo ni desno dok me užareni, treperavi plamenovi iz dve mermerne urne nisu naterali da stanem. Najednom shvatih da su mi urne poznate. Stajale su s obe strane ogromnih izrezbarenih vrata. U nekom kutku mog mozga postojalo je sećanje na ovo mesto, znala sam mu i ime... Jupiterov hram. Srce mi je opet zagruvalo. Bila sam već ovde. Bez razmišljanja sam šmugnula iza hrama, znajući da ću sa stražnje strane naći... našu livadu.

Stala sam i u tišini snažno udisala miris trave, koji mi je najednom vratio neko drugo vreme – otete trenutke s dečkom koga volim: osetila sam njegov ukus, njegove vrele ruke na sebi, čula njegove nestrpljive šapate... upućene meni, Liviji.

Ali kad sam potražila veliki hrast, mesto naših dragocinih sastanaka, kratkotrajni blesak moje uspomene pomračila je zloslutna tama koja je sve prekrila. Iščezla je toplota livade, a ja sam stajala pred velikim i zlokobnim senkama i zastrašujućim oblicima.

Saberi se! To su obični grmovi i stabla!

Ali telo nije slušalo mozak i ja sam počela da uzmičem ka ulazu u hram. Mogla bih se sakriti unutra. Snažno sam gurnula vrata. Zaključano je. Razočarano sam se naslonila na njih. Poželela sam da ih udarim pesnicama, ali znala sam da to uopšte nije pametno. I zato sam se nesigurno okrenula i žmirkajući osmotrila ulicu. Stomak mi se zgrčio. Sve mi je potpuno poznato. I previše poznato. Samo nekoliko koraka deli me od gizdave palate u kojoj me je Kasije držao zatočenu. Čak sam opazila i obrise groznih zlatnih orlova koji su krasili velelepan ulaz. Okrenula sam se u nameri da pođem nazad, ali kad sam čula da su mi vojnici za petama, nisam imala drugi izbor doli da skrenem u nepoznatu pobočnu uličicu. Iako je bila u mrklom mraku, nijednom mi nisu zaklecala kolena dok sam se uporno šunjala napred, da bi za nagradu ispred mene blesnula mesečina. Jurnula sam prema svetlosti, ali na kraju ulice opet sam se zaledila.

O bože. To je forum. Samo je veći nego što ga pamtim. I ja ga se sećam samo po danu. Uvek punog ljudi. I bučnog. A... tu je uvek i Set. Moj izdajnički um prizvao je njegovu sliku – teškim vunenim ogrtačem sakrio je povređeno rame; gleda me plamenim pogledom bistrih plavih očiju.

Poljuljao me je talas jada i žalosti zbog gubitka. Zašto sam ga opet pustila u svoj svet? Hvala bogu te Astrid nije tu da primeti ovaj trenutak slabosti. Otkad me je Set ostavio, mesecima neumorno radi na tome da mi ga izbaci iz glave.

Ali nije me strah od Astridinog gneva primorao da se usredsredim na trenutnu nevolju. Već bat stopala... što su zastrašujućom brzinom marširala ka meni.

A ja stojim kao kip nasred foruma, kao da sam namerno rešila da izigram glinenog goluba. Uzrujano sam se osvrnula oko sebe. Ovde baš nemam nijedan zgodan zaklon. Moram da bežim. I to smesta. U dnu foruma spazila sam ulicu. Hoću li uspeti da neopaženo pređem na drugu stranu? Ne pamtim da sam ikad tako brzo trčala, gluva za sve drugo osim za bat mojih stopala i dobovanje srca u ušima. I taman kad sam uletela u ulicu i pošla da se sakrijem iza niskog zida, jedna ruka mi je zapušila usta, a druga me šćepala oko grudi.

Drugo poglavlje

DRUŠTVO

Paralon

„Hvala ti, Zevse“, prosopta Set dok je iz reke bauljao na obalu. Presamitio se da povrati dah. Iako je bio mrak, mesečina je bila dovoljno jaka da mu obasja sve povrede koje je zadobio u vrtlogu. Bio je prilično siguran da mu je i ovog puta naprslo nekoliko rebara. Ali nije mario za bol, pogotovo što je znao da je već počeo proces zaceljenja, zahvaljujući čemu je bio siguran da je stigao u Paralon.

„Bolje da zahvalim Loren Bakster a ne Zevsu što sam bezbedno stigao“, pomisli, preplavljen talasom mučnog kajanja. Loren mu je verovatno maločas spasla glavu, a sve što je on učinio za nju bilo je da joj uništi život. On ju je zarazio smrtonosnim virusom i upropastio sjajnu karijeru koju bi joj NASA omogućila. Sad je zarobljenica surove rimske vlasti u Paralonu i život joj se sveo na to da stabilizuje vrtlog. Da nije nje, Set bi ili još lutao po paklu tamne materije ili bi bio... mrtav.

Ali on ovog časa nema vremena ni za grižu savesti ni za zahvalnost. Mora da krene; izložen je pogledima dok ovako